

OBSERVATIONES CRITICAE IN EURIPIDIS ORESTEM.

SCRIPSIT I. M. VAN GENT.

Eurip. Orest. 67. ed. HERMANN.

Ἦλ. βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, πότ' ὄψομαι
Μενέλαον ἦκονθ', ὥς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς
ῥώμης ὀχούμεθ', ἣν τι μὴ κείνου πάρα
σώθῳμεν.

Pro ΡΩΜΗΣ, quod h. l. quam maxime alienum est, Poëta
sine dubio dedit ΡΟΠΗΣ. Eurip. Hel. 1508:

βλέπω δύο ῥοπάς· ἣ γὰρ θανεῖν δεῖ, ἣ κτέ.

Hippol. 1165. ἐπὶ σμικρᾷς ῥοπῆς. Thuc. 5, 103. Hesych. ῥοπή.
κλίσις, νεῦμα (nostrates kans.) Locutio parum differt ab Ho-
mericis (Il. 10, 175):

νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς.

Pro ἴστασθαι usurpatur quoque ὀχεῖσθαι. Aristoph. Eq. 1244:

λεπτὴ τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.

Fragm. Gerytad. apud Athen. XII. 551. C.

ὥς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ' ἄρα.

Hinc facilis correctio est loci Herodotei VI, 11: ἐπὶ ξυροῦ
γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, — ἣ εἶναι ἐλευθέροις
ἢ δούλοις κτέ. Ubi pro EXETAI, me sponsore, tuto leges
OXEETAI.

vs. 154. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις

ὑπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν.

L. φερβομένῳ χαράν.

Χαράν habent Libri. Vid. Hermann. ad h. l. Vellem vel in
uno Cod. legeretur φερβομένῳ. Ita enim ponitur vocab. Med.

827: *Φερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν*. Imitantur talia Latini poëtae: Graeca enim olent, qualia leguntur apud Virg. Aen. VII. 414. *carpere quietem*. IV. 522. *soporem*. Ovid. Art. III. 661. *gaudia*.

vs. 246 Ἦλ. ὀρᾶς γὰρ οὐδὲν ὦν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.

Haesitarunt in h. l. eruditi. Nec immerito. Vid. Hermann. ad h. l. Displicet tamen, quam proposuit Matthiaeus, conjectura: σάφ' ἴσθ' ὅτι. Euripidis manum librariorum tricis deturpatam revocaveris hoc modo:

Ἦλ. ὀρᾶς γὰρ οὐδὲν ὦν δοκεῖς σαφῶς ἰδεῖν.

simili modo infra v. 308:

καὶν μὴ νοσῆς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν κτέ.

et v. 402:

ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.

et v. 715:

ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς.

Conf. Phoen. 161:

ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως
μορφῆς τύπωμα.

vs. 290. ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
ὑπνῷ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δός,
σῖτόν τ' ὄρεξαι, λουτρά τ' ἐπιβαλοῦ χροῖ.

L. σῖτόν τε δέξαι. Prorsus eodem modo legitur supra v. 41:

ὦν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτί.

Ridiculum enim est iubere aliquem *appetere cibum*. Sed *sume cibum* recte dicitur. Ceterum ὀρέγομαι genitivum regit: accusativus arguit corruptelam.

vs. 313. Χορ. καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἑάσατ' ἐκ-
λαθέσθαι λύσσης μανιάδος δεινῶς

Φοιταλέου μόχθων, οἶων, ὧ τάλας,
ὄρεχθεῖς ἔρρεις, κτέ.

Ad quem locum Hermannus: » Libri λύσας *μανιάδος* Φοιταλέου. Φεῦ μόχθων, οἶων ὧ τάλας ὄρεχθεῖς ἔρρεις, nisi quod » multi Codd. *κακῶν* ante μόχθων addunt, Mosc. a. d. Aug. b. c. » Havn. ὁ τάλας habent. — Apparet excidisse disyllabum voca- » balum ante Φοιταλέου, quod necesse est aliud epitheton λύσ- » σας fuisse. Itaque quum in antistrophico versu eo loco *δαινῶν* » sit, consuetudo tragicorum idem vocabulum eodem stropharum » loco iterandi suadebat ut *δαινᾶς* ponerem." Quae tamen mira critices exercendae ratio nobis minus placet. Quapropter, reiecto ridiculo Hermanni commento (*δαινᾶς*), codicum auctoritati obtemperandum, e quibus tuto colligas Poëtam dedisse:

μανιάδος κακῶν
Φοιταλέου μόχθων, κτέ.

vs. 415. Ὅρ. οὕπω τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω.
L. τὸ μέλλειν, *cunclatio*.

vs. 455.

Ὅρ. κύκλῳ γὰρ εἰλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.

Pro vulgato εἰλισσόμεθα, quod sanum sensum non habet, facile quivis Euripidi restituet εἰλούμεσθα, et mecum vertet: *undique enim circumsepti (obsessi, inclusi) sumus aeneis armis (i. e. armatis)*.

vs. 752.

Ὅρ. μή μ' ἰδεῖν θανόνθ' ὑπ' ἀστῶν καὶ κασιγνήτην ἐμήν.

L. μή μ' εἶν θανεῖν. Conf. v. 884 sq.

Ita legisse videtur Scholiasta interpretans μὴ ἀνέξεσθαι.

Supra v. 618. ed. Tauchn.:

ἕα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις.

vs. 1256.

Ἦλ. ἐλίσσετε νῦν βλέφαρα κόραισι, δίδοτε πάντα διὰ βοστρύχων.

In contextus constitutione et versuum distributione secutus sum Seidlerum de vers. dochm. p. 317. Quod ad sensum, eum vulgatae nullum inesse puto. Canteri coniectura: *κόρας διάδοτε*, parum proficimus. Hermanni interpretatio in alia omnia abit. Equidem locum sic restituendum arbitror:

*ἐλίσσετε νῦν βλέφαρα, κόραισι δ' ἴδετε πάν-
τα διὰ βοστρύχων.*

vs. 1278. Ἦλ. ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἐλίσσετε.

Ἐλίσσειν nusquam, quod sciam, intransitive pro ire dicitur. Puto turbatum esse et scripsisse poetam: *ἐκεῖσε λεύσσετε*. Sunt qui putent subintelligendum esse v. c. *κόρας*, vel simile quid. Equidem eodem iure subintelligi posse contentam *dolium* vel aliud quidvis.

vs. 1468. ΧΑΡ. ποῦ δ' ἦτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;

Omnino requiritur verbum finitum, unde pendeat infinitivus ἀμύνειν. Quocirca dubitari nequit, quin Poëta dederit:

ποῦ δ' ἦτ' ἀμύνειν οἱ κ. σ. Φ.

Ubinam eratis ad opitulandum, cet. Conf. v. 1514: *σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ' ἀμύνειν* sc. *κραυγὴν ἔθηκα*. Eodem modo rogat chorus supra v. 1411: *σὺ δ' ἦσθα ποῦ ποτ' κτέ.*

Particulae δέ in interrogationibus frequens est usus idemque significat quod δή. Aristoph. Plut. 346:

Βλ. *γέγονας δ' ἀληθῶς, ὥς λέγουσι, πλούσιος;*

Eurip. Troad. 67:

Πο. *τί δ' ὦδε πηδῆς κτέ.*

Ceterum tenendum est Graecos numquam admittere ellipsin imperfecti verbi εἰμί.